

N:o 31.

Ank. till Riksd. kansli den 19 mars 1909 kl 2 e . m.

Utlåtande i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 33 § i förordningen angående försäljning af vin och öl.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 35, har herr *M. E. Svallingson* anført följande:

»Såsom påföljd för öfverträdelse af § 33 i kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af vin och öl är enligt 4 mom. af sagda paragraf stadgadt, att i försäljningslokal eller å fordon, som för försling användes, befintligt förråd af vin eller öl skall vara förbrutet. Då det emellertid i praktiken visat sig förenadt med icke ringa svårigheter att vinna det med ifrågavarande stadgande afsedda ändamål, torde det vara nödigt att stadgandet — äfven om detsamma med dess nuvarande affattning skulle kunna lämna rum för en friare tolkning än den, ordalydelsen gifver vid handen — utsträcker att omfatta, utom själfva varan, de kärl eller öfriga förvarings- eller transportmedel, som erfordras för det beslagtagnas tillvaratagande, förvarande och försling.

Hvad särskildt landsbygden angår, måste det för enhver vara uppenbart, att i de flesta fall nära nog oöfverstigliga hinder möta för lagens effektiva tillämpning, därest icke beslagtagnaren erhåller rätt att jämväl taga i beslag de kärl eller andra förvarings- eller transportmedel, som användts för varans försling eller förvaring.

På grund af hvad jag sålunda anført, får jag vördsamt hemställa, att Riksdagen ville för sin del besluta, att § 33 mom. 4 i kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af vin och öl skall erhålla följande lydelse:

§ 33.

4:o. Sker förbrytelse, hvarom sägs i denna paragraf, vare tillika det i försäljningslokalen eller å det fordon, som för försling användes, befintliga förråd af vin och öl tillika med kärl eller öfriga förvarings- eller transportmedel underkastade beslag och förbrutna.»

Utskottets yt-
rande.

I 33 § af kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af vin och öl är straff stadgad för den, som utan rätt utskänker vin och öl eller till afhämtning eller försändning försäljer sådana drycker, eller som olofligen till försäljning gkringför vin eller öl. Tillika har i paragrafens 4:e mom. föreskrifvits, att det i försäljningslokalen eller å det fordon, som för förslingen användes, befintliga förråd af vin och öl skall vara förbrutet. Uti det kommitéförslag, som ligger till grund för ifrågavarande förordning, hade intagits bestämmelse därom, att vid olaglig försäljning af förenämndt slag allmän åklagare skulle äga att, till säkerhet för blifvande böter och kostnader samt för att förhindra försäljningens fortsättande vid tillfället, taga i beslag det förråd af drycker af ifrågavarande art, som hos den brottslige funnes, tillika med kärl, hvori de förvarades. Denna bestämmelse om beslagsrätt kom emellertid icke att inflyta i Kungl. Maj:ts proposition till 1905 års Riksdag med förslag till nu gällande förordning, hufvudsakligen på den grund, att det antogs skola yppa sig svårigheter att på lämpligt sätt afyttra det beslagtagna. Inom Andra Kammaren väcktes emellertid motion om tillägg till 33 § af ofvan omförmälda moment 4. Det Riksdagens särskilda utskott, som behandlade frågan, fann sig icke kunna tillstyrka tillägget. Detta blef i allt fall af Riksdagen antaget.

I § 36 mom. 3 af kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning af brännvin föreskrifves visserligen, att vid oloflig detaljhandel med brännvin det i försäljningsrummet befintliga eller eljest uppenbarligen för försäljning afsedda brännvin, intill viss myckenhet, tillika med kärl, som äro tjänliga för varans afhämtning, skola vara underkastade beslag och förbrutna. Men i 42 § af samma förordning stadgas, att om brännvin, som icke är renadt, eller hvars styrka ej uppgår till viss procent, eller som är försatt med något för hälsan skadligt ämne, hålles till salu,

detsamma skall vara underkastadt beslag och förbrutet, utan att särskild föreskrift lämnas i fråga om förvaringsmedlen. Enahanda är förhållandet i 41 § af nu ifrågavarande förordning om försäljning af vin och öl, däri stadgas, att vid saluhållande af dylik dryck, som är försatt med hälsovådligt ämne eller med sackarin, drycken skall vara underkastad beslag och förbruten. Jämväl i andra författningar, däruti föreskrift meddelats om, att varor i vissa fall skola anses förbrutna, har ej heller uttalats, huru med varornas förvaringsmedel borde förhållas. Så t. ex. i § 29 mom. 1 af kungl. förordningen den 26 november 1875 angående eldfarliga oljor m. m., i § 80 mom. 3 m. fl. ställen i kungl. förordningen den 19 november 1897 angående explosiva varor samt i § 34 och flere paragrafer i giftstadgan den 7 december 1906.

Det synes utskottet tydligt, att, då i lagstiftningen uttalas, att visst gods skall vara förbrutet och alltså beslag af detsamma, äfven där sådant icke uttryckligen stadgas, bör få äga rum, däruti också måste anses ligga, att sådana åtgärder få af beslagtagaren vidtagas, som äro oundgängligen nödvändiga förutsättningar för beslagets verkställande. En sådan förutsättning kan tydligen vara, att i fråga om flytande varor eller annat gods, som fordrar särskild förvaring, beslaget omfattar äfven förvaringsmedlet. Beträffande motionärens yrkande, att äfven transportmedlen för varan skola vara underkastade beslag och förbrutna, kan, hvad angår beslagsrätt med afseende å dem, sådan rätt väl ej anses nödig för verkställande af beslag å den forslade varan. Och förverkande af transportmedlen skulle tydligen blifva en i förhållande till ifrågavarande förseelsers beskaffenhet alltför sträng påföljd.

På grund af hvad utskottet sålunda anfört, och då, såvidt utskottet kunnat utröna, något behof af föreskrifter i det af motionären angifna syfte icke yppats, får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 19 mars 1909.

På laguskottets vägnar:

ERNST TRYGGER.